

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Małecka

Protokolant: stażysta Tomasz Wojciechowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 grudnia 2018 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko B. S.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 110.550,32 zł (sto dziesięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt złotych 32/00 groszy) wraz z odsetkami umownymi według stopy procentowej, stanowiącej iloczyn współczynnika „4” oraz podstawowej stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi jednak od odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od 18 września 2017 r. do dnia zapłaty;

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

III. Koszty procesu rozdziela stosunkowo i obciąża nimi powoda w 17%, a pozwanego w 83% i w związku z tym zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.006,48 zł.

/-/ SSO M. Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 grudnia 2017 roku wniesionym w postępowaniu upominawczym, **powód (...) BANK Spółka Akcyjna z siedzibą w W.** reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika domagał się zasądzenia od **pozwanego B. S.** na rzecz powoda kwoty 132.777,24 zł wraz z odsetkami liczonymi według stopy procentowej stanowiącej iloczyn współczynnika „4” oraz podstawowej stopy kredytu lombardowego NBP, lecz nie przekraczającymi maksymalnej wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 18 września 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów sądowych oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (k. 1 akt)

Uzasadniając swoje stanowisko, strona powodowa wskazała, że zawarła z pozwanym w dniu 5 października 2015 roku umowę kredytu gotówkowego o numerze (...). Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na mocy tej umowy zobowiązania, w związku z czym powód umowę kredytu wypowiedział (k. 2 akt).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt XII Nc (...)) z dnia 16 stycznia 2018 roku Referendarz Sądowy tut. Sądu zobowiązał pozwanego, aby zapłacił stronie powodowej kwotę 132.777,24 wraz z odsetkami umownymi wynoszącymi równowartość czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi jednak od odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 18 września 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 5.276,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617,00 tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie

dwutygodniowym od dnia doręczenia niniejszego nakazu, albo wniósł w tymże terminie do tutejszego Sądu sprzeciw (k. 38)

Pismem procesowym z dnia 5 marca 2018 roku, **pozwany B. S.** wniósł **sprzeciw od nakazu zapłaty** z dnia 16 stycznia 2018 r i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesowych.

Uzasadniając swoje stanowisko, w pierwszej kolejności pozwany wskazał, że do listopada 2016r. spłacał wszystkie raty terminowo i kwota zadłużenia powinna zostać umniejszona o dokonane wpłaty. Stwierdził również, iż powód całkowicie bezzasadnie naliczył odsetki w niezrozumiałej dla niego wysokości. Nieuzasadnione jest również jego zdaniem ponoszenie kosztów i opłat, w szczególności prowizji w wysokości 22.181,92 zł. Pozwany stwierdził, że umowa kredytowa łącząca strony nosi znamiona wyzysku oraz zawiera niedozwolone klauzule umowne, w szczególności w zakresie dowolnie ustalanego przez powoda oprocentowania, opłat i ich zmian, a także dowolnie określonych warunków wypowiedzenia umowy przez stronę powodową.

Jednocześnie pozwany stwierdził, że żądanie powoda jest przedwczesne, a zamiarem pozwanego było dokonanie spłaty zaległych należności po odzyskaniu płynności finansowej. W ocenie pozwanego, powód winien wstrzymać się z występowaniem na drogę postępowania sądowego ze względu na to, iż deklarował on wolę polubownego rozwiązania sporu. Pozwany zaprzeczył również, iż umowa kredytowa została mu skutecznie wypowiedziana (k. 45-47).

W piśmie z dnia 22 czerwca 2018 roku, stanowiącym ustosunkowanie się do sprzeciwu od nakazu zapłaty, powód wskazał, że podtrzymuje żądanie podane w pozwie. Jednocześnie odnosząc się do twierdzeń pozwanego wskazał, że powód faktycznie proponował pozwanemu polubowny sposób zapłaty zaległych należności, lecz dłużnik nie ustosunkował się do tej propozycji. (k. 65-66)

Na dalszym etapie postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 października 2015 roku strony zawarły umowę kredytu gotówkowego o numerze (...). Całkowita kwota kredytu wyniosła 108.300 zł, natomiast całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę stanowiąca sumę całkowitej kwoty kredytu (108.300 zł) i całkowitego kosztu kredytu (99.465,60 zł) wyniosła 207.765,60 zł. Zgodnie z § 1 ust. 2 ww. umowy, kredyt został udzielony na dowolny cel konsumpcyjny. W § 1 ust. 5b przedmiotowej umowy zostało wskazane, iż bank pobiera prowizję w wysokości 22.181,92 zł. W myśl § 1 ust. 2c, umowa kredytu została zawarta na czas określony do dnia 20 października 2025 roku. Zgodnie z § 1 ust. 2 umowy, terminy oraz wysokości spłacanych rat kredytu określone zostały w harmonogramie spłat kredytu, będącym integralną częścią umowy. Pozwany został zobowiązany do spłaty kredytu w 120 ratach. Zgodnie z § 11 przedmiotowej umowy, w wypadku niespłacenia w umówionym terminie kredytu, powód miał prawo do wezwania kredytobiorcy (pozwanego) do niezwłocznego wpłacenia wymagalnych należności, a niespłacenie kredytu w umówionym terminie mogło skutkować wypowiedzeniem umowy kredytu przez pozwanego. Ponadto, zgodnie z § 14 przedmiotowej umowy po upływie okresu wypowiedzenia kredytu, tj. 30 dni, kredytobiorca (pozwany) zobowiązany jest do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi Bankowi za okres wykorzystania kredytu.

Dowód: umowa kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 5 października 2015 r. (k. 11-16 akt).

Pozwany nie wywiązał się z postanowień przedmiotowej umowy kredytu. Pismem z dnia 23 marca 2017 roku, zatytułowanym „wezwanie do zapłaty zaległości w rachunku kredytowym” pozwany został wezwany do zapłaty zaległych płatności wynikających z ww. umowy kredytu w terminie 14 dni od daty otrzymania tegoż wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. Wskazano, że całkowita kwota zobowiązania na dzień sporządzenia tego pisma wynosiła 5.365,02 zł. W piśmie powód poinformował pozwanego o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 27 marca 2017 roku.

Dowód: wezwanie do zapłaty zaległości w rachunku kredytowym z dnia 23 marca 2017 roku (k. 17), potwierdzenie odbioru listu poleconego (k. 18)

Pismem z dnia 23 maja 2017 r., zatytułowanym „wypowiedzenie umowy kredytu” powód w związku z brakiem uregulowania zaległych należności przez pozwanego, wypowiedział umowę kredytową o numerze (...) z dnia 5 października 2015 r. zawartą z pozwanym, z 30 dniowym okresem wypowiedzenia. W piśmie powód wskazał, iż w przypadku uregulowania przez pozwanego zaległych należności, przedmiotowe wypowiedzenie nie będzie miało mocy prawnej. Pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 29 maja 2017 r.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 23 maja 2017 r. (k.19-21)

Pismem z dnia 24 lipca 2017 roku zatytułowanym „wezwanie przedegzekucyjne” powód poinformował pozwanego, że umowa kredytowa została skutecznie rozwiązana i cała należność została postawiona w stan wymagalności. Ponadto, powód wezwał pozwanego do zapłaty w nieprzekraczalnym terminie 7 dni od daty otrzymania pisma całości należności w kwocie 130.636,44 zł. Powód wskazał również, że będzie dochodził swoich roszczeń na drodze egzekucyjnej. Pismo zostało pozwanemu doręczone w dniu 28 lipca 2017 r.

Dowód: wezwanie przedegzekucyjne z dnia 24 marca 2016 roku (k. 21-22)

W dniu 19 września 2017 r. powód sporządził wyciąg z ksiąg banku o numerze (...), w którym wskazał, że w księgach banku figuruje wymagalne zadłużenie pozwanego w kwocie 132.777,24 zł z tytułu niespłaconej umowy o kredyt nr (...), na którą składa się:

- 123.041,03 zł tytułem należności głównej
- 2.461,21 zł tytułem odsetek od należności przeterminowanych naliczanych za okres od dnia 20 lipca 2017 r. do dnia 18 września 2017 r.
- 75,00 zł tytułem pozostałych należności banku.

W treści ww. wyciągu z ksiąg powodowego banku wskazano, że od powyższego zobowiązania w kwocie 123.041,03 zł powodowi przysługują dalsze odsetki liczone od niespłaconej kwoty należności głównej według stopy stanowiącej iloczyn współczynnika „4” oraz podstawowej stopy kredytu lombardowego NBP.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych (...) BANKU S.A nr (...) z dnia 19 września 2017 r. (k. 8)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów. Co istotne, dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw do podważania ich wiarygodności z urzędu. Zgodnie z treścią art. 244 §1 k.p.c. za dokumenty urzędowe należy traktować takie, które sporządzone są w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania i stanowią one dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Na zasadzie art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Sąd zwraca przy tym uwagę, że w postępowaniu sądowym wyciągowi z ksiąg rachunkowych powodowego banku nie należy przypisywać waloru dokumentu urzędowego. Niemniej jednak powyższy dokument Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy. W szczególności został on podpisany przez osoby do tego upoważnione. W tej sytuacji dokumentu tego nie można pozbawiać mocy dowodowej i należy poddać go ocenie jak każdy inny dokument prywatny. Dane zawarte w tym dokumencie pozostają w zgodzie z pozostałymi dowodami, wobec czego Sąd uznał omawiany wyciąg za w pełni wiarygodny.

Sąd na wniosek pozwanego, miał również zamiar przeprowadzić dowód z przesłuchania stron, ograniczony do przesłuchania pozwanego. Z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo pozwanego na rozprawie w dniu 13 grudnia 2018r., Sąd pominął dowód z jego przesłuchania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne, jednak nie w pełnym zakresie, lecz jedynie w części.

Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (Dz.U.2012.o.1376 t.j.) przez umowę kredytu, bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Oznacza to, że na powódzie ciążył obowiązek przekazania kredytobiorcy określonej kwoty, na pozwanym zaś spoczywało zobowiązanie zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Artykuł 75 ust. 1 prawa bankowego precyzuje, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę kredytu.

W ocenie Sądu, przedstawione przez stronę powodową dokumenty i wyliczenia, a przede wszystkim dokumenty w postaci umowy kredytowej i wyciągu z ksiąg bankowych w sposób jednoznaczny wskazują, że żądane przez nią roszczenie zostało uzasadnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany w sprzeciwie on nakazu zapłaty wprowadził twierdzenie, że powód nie dokonał pomniejszenia kwoty dochodzonej pozwem o wpłaty dokonane przez niego przed listopadem 2016r. (kiedy to zaprzestał spłacania długu), jednakże nie przedstawił żadnych dowodów na to, że jakiegokolwiek uiszczonych przez niego należności nie zostały uwzględnione w rozliczeniu przedstawionym przez stronę powodową. Tym samym, musi ponieść konsekwencje niewykazania tych okoliczności.

Niezasadny jest również argument pozwanego, że powód dowolnie ustalił warunki wypowiedzenia umowy przez bank. Z treści § 11 przedmiotowej umowy kredytu zawartej między stronami wynika, iż termin wypowiedzenia umowy był zbieżny z terminami ustawowymi, nie został on ani wydłużony ani skrócony. Wypowiedzenie umowy nastąpiło pismem z dnia 23 maja 2017 roku, skutecznie doręczonym pozwanemu w dniu 29 maja 2017r., a zatem w czasie kiedy pozwany zalegał z płatnością na kwotę 8.977,94 zł (w tym 8.771,30 zł należności przeterminowanej, 158,64 zł odsetek oraz 45,00 zł kosztów upomnień).

Twierdzenia pozwanego o bezzasadności naliczania odsetek również Sąd uznaje za gołosłowne, albowiem nie wskazał on jakich odsetek (kapitałowych, czy za opóźnienie w płatności) one dotyczą oraz przyczyn uznania, iż zostały one naliczone w niezrozumiałej wysokości. Pozwany swoją decyzję o zaciągnięciu zobowiązania kredytowego u powoda usprawiedliwiał swoim krytycznym położeniem w chwili jego zaciągnięcia. Jednakże, gdyby nawet uznać twierdzenia pozwanego za prawdziwe, to jednak jego trudna sytuacja finansowa nie wykluczała uzyskania szczegółowych informacji na temat zaciąganego zobowiązania, aby mieć pełną świadomość konsekwencji związanych z zawarciem umowy kredytu. Pozwany nie wykazał również, by kiedykolwiek zwracał się do powoda o wyjaśnienie sposobu naliczania odsetek i nie uzyskał od niego informacji w tej kwestii. Nie jest natomiast rolą Sądu wyjaśnianie na chwilę obecną pozwanemu sposobu wyliczenia całej kwoty, skoro nie wskazał on konkretnych zarzutów wobec tego wyliczenia.

Pozwany zarzucił również powodowi, że zawarta umowa kredytowa nosiła znamiona wyzysku oraz zawierała niedozwolone klauzule umowne, w szczególności w zakresie „gigantycznej prowizji w wysokości 22.181,92 zł” i opłat.

Sąd w oparciu o analizę załączonej umowy kredytu gotówkowego uznał, że zapisy umowy, nakładające na pozwanego – kredytobiorcę obowiązek uiszczenia prowizji, zobowiązujące do ponoszenia ponadprzeciętnych kosztów stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385 (1) § 1 k.c.

Zauważyć należy, że do kontroli incydentalnej wzorca umowy może dojść – tak jak to miało miejsce w niniejszym przypadku – w ramach sporu pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem, przy czym warunkiem takiej kontroli jest uprzednie ustalenie, że postanowienie będące jej przedmiotem nie zostało indywidualnie uzgodnione przez strony, lecz jednostronnie inkorporowane do wzorca umowy przez przedsiębiorcę. Powód nie wykazał, a nawet nie twierdził (a tylko twierdzenie można uznać za przyznane i prawdziwe w trybie art. 339 § 2 kpc.), że w/w opłaty zostały indywidualnie uzgodnione z pozwanym. Nadto, kwestionowane postanowienia nie dotyczyły głównego świadczenia stron (świadczenia główne to z jednej strony zobowiązanie kredytodawcy do udzielenia kredytu, z drugiej zobowiązanie kredytobiorcy do jej zwrotu), a zatem Sąd mógł z urzędu dokonać kontroli postanowień wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Za dopuszczalnością dokonywania kontroli postanowień wzorca ex officio (z urzędu) opowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 kwietnia 2007 r. (I CSK 27/07, OSNC 2008/25/154). Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego znajduje również potwierdzenie w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w Luksemburgu, który interpretując zapisy dyrektywy 93/13/EWG stwierdził, że ochrona konsumentów przewidziana przez dyrektywę 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich wymaga, by sąd krajowy – dokonując wstępnej oceny tego, czy roszczenie powinno zostać dopuszczone do postępowania przed sądami krajowymi – miał możliwość rozstrzygnięcia z urzędu, czy warunek umowy mu przedstawionej jest nieuczciwy (zob. wyrok z dnia 27 czerwca 2000 r., C-240/98, (...) (...) - (...)). Stanowisko ETS jest o tyle istotne, że wskazuje na ducha Dyrektywy, zgodnie z którym należy wyklądać przepisy krajowe stanowiące implementację tejże Dyrektywy. Reasumując tę część rozważań stwierdzić trzeba, że w ramach stosowania przez Sąd prawa materialnego, uprawnione jest poddanie kontroli incydentalnej wzorca umowy stosowanego przez przedsiębiorcę i to niezależnie od zarzutu podniesionego w tym zakresie przez stronę.

Nie budzi wątpliwości Sądu, że umowa kredytu gotówkowego z 5 października 2015r. została zawarta przy użyciu wzorca umownego. Wzorce są to klauzule, opracowane przed zawarciem umowy i wprowadzane do stosunku prawnego przez jedną ze stron w ten sposób, że druga strona nie ma wpływu na ich treść. Są one zwykle opracowywane w oderwaniu od konkretnego stosunku umownego i w sposób jednolity określają one treść przyszłych umów, stąd strona która wyraziła zgodę na stosowanie wzorca nie może według swojej woli i wiedzy zmieniać jego treści. W niniejszej sprawie powód zajmuje się w ramach prowadzonej działalności gospodarczej udzielaniem pożyczek, co uzasadnia stosowanie wzorca umowy.

Na podstawie łączącej strony umowy, pozwany został również obciążony obowiązkiem uiszczenia prowizji w wysokości 22.181,92 zł (prowizja jest pobierana przez bank za czynności związane z udzieleniem i obsługą kredytu par. 15 ust.1 umowy). W ocenie Sądu, dla oceny zasadności pobrania takich opłat jak prowizja (nazywanych również opłatą przygotowawczą lub administracyjną) należy odwołać się do celu, jakemu opłaty te mają służyć. Powszechnie przyjmuje się, że opłata przygotowawcza pobierana jest celem pokrycia kosztów w związku z przygotowaniem i zawarciem umowy kredytu. Nie stanowi ona zatem dochodu kredytodawcy, a winna być ona uzależniona od nakładu pracy i poniesionych przez niego wydatków. Mając na uwadze powyższe należy, że określenie wysokości opłaty przygotowawczej w ten sposób, że ma ona stanowić ok. 20,5 % wartości udzielonego kredytu narusza interesy kredytobiorcy. Opłata ta winna bowiem odpowiadać faktycznemu nakładowi pracy kredytodawcy i poniesionym przez niego wydatkom. Zaznaczyć przy tym należy, że powód nie wykazał w toku niniejszego postępowania, jak faktycznie kształtował się koszt zawarcia umowy, a zgodnie z art. 6 k.c. to na nim spoczywał obowiązek wykazania, że ryczałt w wysokości 22.181,92 zł stanowił rzeczywisty koszt czynności podjętych w związku z umową kredytu. Tym samym Sąd nie uwzględnił żądania pozwu w zakresie roszczenia zasądzenia prowizji i oddalił powództwo co do kwoty 22.181,92 zł. Na podkreślenie zasługuje, iż strona powodowa nie kwestionowała, że prowizja mieściła się w kwocie objętej pozwem.

Sąd uznał natomiast, że w umowie łączącej strony można było zastrzec obowiązek poniesienia przez kredytobiorcę kosztów windykacyjnych (kosztów monitów). Skoro jednak taki obowiązek zastrzeżono, koszty te winny odzwierciedlać rzeczywiste koszty windykacji i nie mogą mieć postaci ryczałtu nie mającego pokrycia w faktycznych wydatkach poniesionych przez pożyczkodawcę w związku z czynnościami windykacyjnymi. W ocenie Sądu, przyjęta

przez powoda w umowie opłata za wysyłane przez niego monitów w wysokości 15 zł odpowiada przeciętnym takim kosztom. Z uwagi jednak na to, że powód nie wykazał by oprócz wezwania do zapłaty z 23 marca 2017r. i z 24 lipca 2017r. (2 x15 zł = 30 zł) wysyłał do pozwanego jakiegokolwiek inne monity, Sąd obniżył należność główną dochodzoną pozwem o kwotę 45 zł, uznając wydatek z tytułu poniesionych kosztów wysłanych upomnień powyżej kwoty 30 zł za niezasadny.

Niniejszym powództwem inicjator procesu domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kwoty 132.777,24 zł wraz z odsetkami liczonymi według stopy procentowej stanowiącej iloczyn współczynnika „4” oraz podstawowej stopy kredytu lombardowego NBP, lecz nie przekraczającymi maksymalnej wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 19 września 2017 r. do dnia zapłaty. Na powyższą kwotę składają się: kwota 123.041,03 zł tytułem należności głównej

Odnosząc się do kolejnego zarzutu zgłoszonego przez pozwanego stwierdzić należy, że nie przedstawił żadnych dowodów wskazujących na to, iż dążył do polubownego załatwienia sporu, przykładowo prosząc powoda o restrukturyzację zadłużenia czy wydłużenia terminów płatności kredytu, a także iż powód wyraził zgodę na zawarcie jakiegokolwiek porozumienia, które pozwalałoby uznać żądanie zasądzenia kwoty objętej pozwem za przedwczesne.

W konsekwencji powyższego uznać należy, iż pozwany nie podważył zasadności dochodzenia od niego kwoty objętej pozwem, pomniejszonej o wartość prowizji w wysokości 22.181,92 zł i kwoty 45 zł z tytułu kosztów monitów (upomnień) i twierdzenia pozwanego należy uznać w tej części za chybione. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 110.550,32 zł a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie niniejszej umowy kredytowej zasądzając odsetki umowne według stopy procentowej, stanowiącej iloczyn współczynnika „4” oraz podstawowej stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi jednak od odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od 18 września 2017 r. do dnia zapłaty (par. 8 ust. 1 pkt 2 umowy).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań, koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 6.639,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5.400,00 zł. Pozwany nie wykazał, by poniósł jakiegokolwiek koszty w niniejszej sprawie. Sąd dokonał rozliczenia kosztów obciążając nimi powoda w 17 %, a pozwanego w 83 % i w związku z tym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.006,48 zł, o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

/-/SSO Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. Notować,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu (z pouczeniem) oraz pełn. Powoda,
3. Z apelacją bądź za 21 dni.

Poznań, 11 lutego 2019r. /-/ SSO Małgorzata Małecka